

Легенда однієї садиби

Зеров Микола Костянтинович

С.Лагерлеф

I

Скрипаль і крамар із метких селян
Купив маєток, озеро і рудні,
І білий дім в околиці безлюдній
На острові зарослім — Мункгюттан.

Минули роки. Предківський талан
Украй розвіяли суворі будні,
І фру Турботи подихи облудні
Діткнулись саду і густих альтан.

Тоді, щоб одвернуть руїну й поруб,
Нащадок взявся за крамарський короб,
Пішов, як дід, по селах і лісах.

Та як погамувати фру Турботу?
Хто божевільним вздрів родинний дах,
Чи є тому надія повороту?

10.02.1932

II

Так! Бо не вік на водах темний лід,
А в домі кажани єдині гості:
Встає з могили в загадковій млості
Зоряноока молода Інгрід.

Подяка в серці залишає слід,
Мов полозки на крижанім помості...
О ви, чуття самовіддані й прості,
Як красите ви бідний людський рід!

Ви безум розірвали на лахміття.
Ліс перед вами схилить верховіття
І себелюбство згине, як туман.

Що горе? Втіхи тимчасова маска!
І процвіте спустілий Мункгюттан,
Мов ця далекарлійська тепла казка.

11.02.1932

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zerov_mykola_kostiantynovych/lehenda_odniiei_sadyby